

JENNIFER IACOPELLI

A jég SZERELMESEI

Dream
válogatás

Vékony jégen...

Adriana Russo kivételes műkorcsolyázó dinasztiába született: olimpiai bajnok szülők, rendkívüli tehetséggel megáldott nővér. És hogy mi Adriana álma? Hogy győzedelmeskedjen a junior világbajnokságon, ahol a tét a családi név becsülete. De amikor a legendás jégcsarnok a csőd szélére jut, minden, amiért eddig dolgozott, veszélybe kerül.

Új partnere, Brayden oldalán merész ötlete támad: játsszák el azt, hogy a jégen túl is van köztük kémia. A kamurománc viszont valódi érzelmeket ébreszt, egészen addig, míg fel nem bukkan Freddie, Adriana első szerelme és korábbi partnere.

A döntő közeledik, a tét hatalmas, és Adrianának választania kell, mi a fontosabb: a jövő, amit kemény munkával épített fel, vagy a múlt, amely még mindig megdobogtatja a szívét.

Vajon megtalálja a valódi erejét – vagy az érzelmei eltérítik az útról?

Jennifer Iacopelli

nagy álmokkal bíró, ambiciózus fiatal nőkről és olyan férfiakról ír, akik pedig épp ezért szeretik őket. Young adult történetek szerzője, könyveit már több mint egy tucat nyelvre lefordították, A jég szerelmesei című regényéből a Netflix készített adaptációt. Jelenleg New Yorkban él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferiacopelli.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Igazán csodás olvasmány a sport rajongóinak és a romantikus könyvek kedvelőinek egyaránt.”

Kirkus Reviews

„Egy olyan kombináció, aminek nem tudsz ellenállni: egy édes tiniszerelem, ami hosszú távollét után újra fellángol, összekötve az olimpiai műkorcsolya és jégtánc erős versengésével és intenzitásával.”

Amazon

„Igyekeztem minél tovább húzni az olvasást, folyton megálltam, annyira nem akartam, hogy véget érjen ez az utazás. Jennifer igazán érti a csavarokkal teli, és mégis könnyed történetvezetést.”

Goodreads

„Egy szerelmi háromszög, az olimpia, családi nyomás, anyagi nehézségek. Mind egy 16 éves lány vállán. Adriana egy rendkívül érett, erős női karakter, aki ügyesen lavírozik a megoldások és Brayden meg Freddie között.”

Barnes & Noble

*Dream
válogatás*

JENNIFER IACOPELLI

A jég **SZERÉLMESAI**

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

A PÁROS ÖSSZEFONT KÉZZEL siklik a jégen, a korcsolyájuk tökéletes összhangban súrolja a felszínt.

Legalábbis mindent megpróbálnak megtenni ezért.

– Oké! – kiáltok fel. Már berekedtem az egész napos tanítás során. A sajtó lábam ellenére a lehető legtermészetesebben és legsimábban suhanok melléjük, és csak reménykedni merek abban, hogy egy nap ők is képesek lesznek tökéletesen leutánozni a mozdulataimat. – Erősen tartsd, de ne szorítsd! Ne ránts magadhoz annyira, Jackson! Ne felejtse el, hogy kisebb nálad, ezért neked kell a lépteidet az övéhez igazítanod, hogy összhangba kerüljete! – A két nyolcéves tanítványomat épp ahhoz próbálom hozzászoktatni, hogy egymás kezét fogva, együtt korcsolyázzanak, ami a legalapvetőbb eleme a jég-táncnak.

A szavaim olyan hangosak, hogy elérnek a Greater Bostonban található Kellynch Jégpálya tetőgerendájáig. Több időt töltöttem itt az életem során, mint a saját házukban, tehát valójában ez az otthonom. A testvéreimmel már azelőtt korcsolyáztunk, hogy ki tudtunk volna kukucskálni a pályát körbevevő szegélyen. Ez a sorsa az embernek, ha Russónak születik.

– Nem ráncigálhat magával, Sadie, egyszerre kell haladnotok – emlékeztetem, mert ahogy Jackson már nem rángatja a karját, azonnal lemarad tőle.

Végül sikerül összehangoltan siklaniuk, Sadie rövidebb lábai hosszabbra nyúlnak, Jackson hosszabb lépései pedig csak egy kicsivel rövidebbek lesznek, és az én nézőpontomból tökéletesnek tűnnek.

– Ez lesz az! – Mind a két gyerek mosolyog rám, és még mindig egymás kezét fogják. – Nagyon ügyesek vagytok!

Sadie alig ér fel a derekamig, ezért vágyakozva néz a lábaimra.

– Bár olyan magas lennék, mint te, Adriana! Akkor könnyebb lenne lépést tartanom.

– Így vagy tökéletes! Mindenképpen nyújtsatok ma este, főleg a lábfejeteiket és a bokákat. Edzésben kell maradnotok addig is, amíg újra találkozunk!

– Jaj, az még olyan soká lesz! – panaszkodik Jackson, ahogy levezetem őket a jégről.

– Annyira nem is – mondom, és abban a pillanatban felteszem az élvédőt a korcsolyára, ahogy elérjük a kaput. – A világbajnokság után azonnal találkozunk!

– Az még nagyon soká lesz – puffogja Sadie is, mert ha az ember nyolcéves, akkor két hónap maga az örökévalóság.

Ha őszinte akarok lenni, még tizenhat évesen is nagyon soknak tűnik, merthogy akkorra már túl is leszek életem eddigi legfontosabb megmérettetésén, a párizsi junior világbajnokságon. Már tűkön ülök. A jégtáncpartneremmel ez lesz a második évünk, hogy ott versenyezhetünk, de idén tényleg komoly esélyünk van az aranyra.

Jelenleg viszont edző vagyok. Igyekeztem minél több órát bevállalni az elmúlt években és mindent megtenni, hogy megtarthassuk a pályát.

Integetek Sadie és Jackson anyukáinak, akik a nézőtérren várnak bennünket. A szülőknek kialakított padokon ülnek, ami közel van az előtérhez. A falakon sorakozó plakátok hirdetik a korcsolyaklub félévszázados fennállásának összes sikerét.

– Ó, Adriana! – szólal meg Sadie anyukája, és odarohan hozzám. Sokkal gyorsabbak a léptei, mint a lányáé a jégen. – Annyira örülök, hogy még összefutottunk, mielőtt elmennél!

– Ó! – mosolygok rá.

– Kérlek, mondd meg Elisának, hogy sok sikert kívánunk! Mind nézni fogjuk!

A mosolyom nem rezzen meg, inkább csak szélesedik.

– Ez csak természetes!

– Bizonyára nagyon büszkéek vagytok rá. A nővéred kijutott az olimpiára, hát ez elképesztő teljesítmény! Az apukád, gondolom, majd kiugrik a bőréből!

– Ez így van. – Tovább vigyorgok, de már fáj az arcom. Nem először történik ez, és nem is utoljára. Az olimpiai játékok egyértelműen sokkal többet jelentenek egy laikusnak, mint a junior világbajnokság. Elisa egyéni korcsolyázó, és az ő karrierjük általában sokkal fiatalabb korban indul be, mint a jégtáncosoké, de négy év múlva ilyenkor, ha minden terv szerint halad, akkor én is az első olimpiámra fogok tartani.

– Nem akarunk feltartani – mondja Sadie anyukája, és kinéz az előcsarnok felé, hátha meglátja Elisát vagy apát

a közelben ólálkodni. Jackson és az anyukája már rég elmentek.

– Sadie, nagyon ügyes voltál ma. Találkozunk, amint visszaérek!

Bezárom mögöttük a jégpálya ajtaját, mert egy jó darabig ez volt az utolsó óránk. Szomorú, de nem tudok mást tenni. Lepakcsolom az előcsarnok fényeit is, aztán átfordítom a *Nyitva, tessék bejönni* feliratot az ajtón, a *Sajnáljuk, de zárva vagyunk* oldalára.

Amíg apa és Elisa a pekingi olimpiára tartanak, nálunk a junior világbajnokság atlétái és az edzőik fognak megszállni. Apa mindig nagyon jó volt abban, hogy elbűvölje az embereket, főleg azokat, akik értették, mit is jelent a családuk öröksége. Anya halála előtt rengeteg elit edzőtábort tartottunk, és az anya vezette nyári tábor arról híresült el, hogy magasabb szintre emelte a sportolókat. Így a korcsolyázók idén nem tudtak ellenállni annak, hogy a legendás jégpályánkon eddzenek.

Apa sokáig egyezkedett, hogy majdnem dupla áron adja oda a jégpályát, mint amennyit a korcsolyaórákkal, a hokimeccsekkel és a születésnapi bulikkal szoktunk keresni. Bármennyire is utáltam a gondolatát, hogy cserben kell hagynunk a diákjainkat és mindenki mást, aki az évek során támogatta a Kellynchet, nem engedhettük meg magunknak, hogy visszautasítsunk ennyi pénzt. Mert bármilyen hírre és sikerre is tett szert a családuk a hosszú évek során, a legrosszabb szokásunk az volt, hogy több pénzt költöttünk, mint amennyit megkerestünk. De tényleg *sokkal* többet.

A Kellynchet a dédszüleim nyitották, jóval azelőtt, hogy az apukám korcsolyázni kezdett volna, és az elmúlt

ötven évben az egyik legpuccosabb korcsolyaegyesület lett belőle. Több világbajnokságot és olimpiát nyertünk, mint néhány ország együttvéve. A legtöbb ezek közül a szüleim érdeme volt. Természetesen a mi pályánk volt a legkorszerűbb – apa sosem egyezett ki a tökéletesnél kevesebbel.

Apa számára lehetetlen alább adni. Ez elvárható egy olimpiai aranyérmestől, a műkorcsolyázás leghíresebb családjának fejétől. Amivel még nem is lenne baj, de Walter Russo iszonyatosan magas elvárásai az élet más területeire is áttértek: csak olyan kocsija és háza lehetett, ami egy olimpiai aranyérmes, elit családhoz illik.

Ennek következményeképpen nem lehetett annyiszor bérbe adni a jégpályát, és nem lehetett annyi korcsolyaórát sem adni, ami felvette volna a versenyt a pénzszorással, ez pedig csak rosszabb lett, ahogy egyre közeledett Elisa olimpiai szereplése. A műkorcsolya irtó drága sport, bármilyen szinten is űzi az ember, de az olimpiára való felkészüléshez elképzelhetetlenül sok pénz kell. Edző, koreográfus, smink- és ruhakonzultációk, és akkor még meg sem említettem a reklámcéget, amit apa bérelt fel, hogy a lehető legtöbbet hozza ki a lehetőségekből. Ha ezt összeadjuk, bizony olyan összeget kapunk, amire nincs keretünk. Nem számít, mennyit sikerül megkeresni, azt elköltjük.

A cégünk is iszonyatos adósságba verte magát, kreatív-nak kellett lennünk ahhoz, hogy kitaláljuk a megoldást. Azt még én is alá tudom írni, hogy a junior korcsolyások és az edzők elszállásolása apa egyik legjobb ötlete volt.

Az otthonunk is a Kellynch területén helyezkedett el, pár lépésnyire innen, ami már a pálya nyitása előtt is megvolt. Régen aprócska ház volt csupán, a dédszüleim

vették, ahogy sikerült elég pénzt összeszedniük, miután Olaszországból az Egyesült Államokba emigráltak. Azóta minden generáció hozzátoldott valamit: szobákat, fürdőt, egy hatalmas medencét a hátsó kertben, edzőtermet a pincében, aztán pedig egy moziszobát a legfelső emeleten. Még egy tetőtéri teraszunk is van, ahonnan rá lehet látni a Kellynch épületeire a Charles River mellett, mögötte pedig a bostoni felhőkarcolók sorakoznak kecsesen a távolban.

Az eredeti ház hagyományos téglából épült, sötét zsalus ablakokkal, míg az újabb hozzátoldások mindenféle stílust és trendet magukban foglalnak. A nagyszüleim ultramodern stílusban renoválták az egyik felét még a kilencvenes években, a ház másik része pedig megőrizte egy vidéki ház hangulatát – ezt apa és anya tette hozzá, még mielőtt mi megszülettünk volna. Így az otthonunk elég meglepő látvány első ránézésre, de én odáig vagyok érte.

Amiért viszont egy cseppet sem vagyok oda, hogy amint belépek a bejáraton, olyan hangzavar fogad, ami a leghangosabb szurkolókéval vetekszik, akik előtt valaha korcsolyáztam. Legalább egy tucatnyi ember zsúfolódott össze az előtérben: két ember bolyhos, szürke mikrofonokat tart a többiek feje elé, másik kettő pedig kamerákat egyensúlyoz a vállán, hogy apát videózzák különböző szögekből.

A jégpálya bérbeadása az egy dolog. Viszont bármennyire is jól fizet ez a valóságshow cirkusz, nekem nem éri meg. Az olimpiát megelőző hónapokban filmesek követték minden egyes lépésünket. Az Egyesült Államok világ-bajnoksági Szövetségének feje, Tamara Jackson kereste fel apát, hogy forgatnának vele és Elisával egy reality

tévésorozatot, és apa persze egy pillanatig sem habozott. Jó pénzt hozott a konyhára, bár ugyan arra nem volt elég, hogy kihúzzon minket a gödörből. De olyan mértékű publicitást jelentett, amit sem a testvérem, sem apa nem akart visszautasítani. Ők ketten *éltek-haltak* a nyilvánosságért.

Viszont ez a felhajtás a feje tetejére fordította az életünket. Valaki mindig figyelt minket, így apa és Elisa még többet foglalkoztak azzal, mit viselnek, hogyan néznek ki a kamerák előtt. Szinte biztos vagyok benne, hogy az elmúlt hat hónapban egyszer sem vették fel ugyanazt a ruhát.

Átverekszem magam a vendéglátó személyzetten, akik éppen a bútorainkat tologatják, hogy asztalokat, székeket és egy bárt állítsanak fel a sarokban, ahol általában az ebédlőasztal helyezkedik el. Elisa ma esti búcsúbulijára készülnek. A buliszervezőkkel és a filmesekkel együtt az egész ház egy kész állatkert. Apa terelgeti az embereket, de közben folyamatosan a külsejét csekkolja a kandalló feletti tükörben.

– Melyik oldal? – kérdezi apa. A szőke haját hátrazselezte, és épp egy selyemkendővel törölgeti a homlokát. Beletelik pár másodpercbe, mire felfogom, hozzám beszél. Oldalra döntöm a fejem, amíg gondolkodom, ő pedig a fejét mozgatja, hogy minden szögből lássam.

– A jobb – mondom, az arcának arra az oldalára mutatva, majd elsietek a csapat mellett, és elindulok a lépcső felé.

Apa bólint, majd meglepetten pislog a kócos hajam és az átizzadt korcsolyaruhám láttán.

– Rajtad meg mi van, Adriana? Te is jössz a buliba, nem?

– Jövök, csak meg kellett tartanom az utolsó órát.

– Jégtánc? – kérdezi, és bizonyára semleges hangot akar megütni, de apának ez sosem sikerül, ha a jégtánc kerül szóba. Szerinte nem valódi korcsolyázás, köze sincs a műkorcsolyához. Nem lehet őket egy lapon említeni.

– Igen. Mindegy. Kicsit lepihenek, lezuhanyzom, aztán elkészülök. – Egyáltalán nem vagyok abban a hangulatban, hogy belemenjek a megszokott vitába. Túl fáradt vagyok hozzá.

– Jaj! Hol van Adriana? Ő kell nekem! – Elisa hangzik fel a tömegben, és azonnal meg is indul felém.

A nővérem minden tekintetben a szöges ellentétem. Csak egy évvel idősebb nálam, de a 172 centimmel majdnem tizenöt centivel vagyok magasabb nála. A haja mézszőként omlik a vállára, teljes kontrasztban az én sötét tincseimmel. Csupán a mogyoróbarna szemünk ugyanolyan – pont, mint anyáé volt.

– Itt vagyok! – mondom, és kilépek az egyik köpcös filmes mögül, aki azonnal akcióba lép, hogy mind a ketőnket felvegyen.

Elisa csuklón ragad, és erőteljesen a lépcső felé kezd ráncigálni, még a hosszú lábaim ellenére is nehezen tartok vele lépést.

– Meg kell nézned, mindent bepakoltam-e. Egyszerűen fogalmam sincs, hogy várhatják el tőlem, hogy bepakoljak, és még a bulira is készülődjek. Nem tudom, mire lesz szükségem. Már akkor kiakadok, ha ránézek a kiküldött listára – mondja, amint belépünk a szobája ajtaján. A polcra azonnal megkaparintja a papírt, a kezembe nyomja, majd becsapja az ajtót a kamerás arca előtt, aki

megszállottan követ bennünket. Elisa ezt láthatóan nem akarja filmen látni.

Elveszem a listát, és végignézek a szobáján, ahol iszonyatos rendetlenség uralkodik. A padlón, az ágyán, a bútorain, mindenhol szétdobált ruhák hevernek. A polcának az összes fiókja üres, és a szekrényében üresen lógnak a vállfák.

– Meddig jutottál? – kérdezem, de meg tudom válaszolni a saját költői kérdésem, ugyanis két teljesen üres bőrönd hever kinyitva az ágyon. Semeddig. Még semmit sem pakolt be.

– Mindent elővettem – mondja, és lehuppan a sarokülőre a szobája másik végében.

Nagyot sóhajtva nézek végig a listán. Nem olyan nagy szám. Csak egy tervezet a verseny előtti edzésekről, és az eseményekről, ahová szép ruhát kell felvenni. Anya mindig velünk pakolt ilyenkor, de ahogy beteg lett, majd pedig meghalt, már egymásnak segítettünk. Bár Elisa részéről ez inkább annyi volt, hogy ő ücsörgött, amíg én bepakoltam neki.

Leteszem a listát egy apró szabad helyre az ágyán.

– Rendben, segítek, de épp egy halom leggingsen ülsz.

Felnevet, és maga alá nyúlva kihúz egy gombócnyi fekete anyagot, majd felém hajítja. Mielőtt még elkapnám, ő már elő is szedi a telefonját, és pötyögni kezd.

– Mondott valamit Brayden? – kérdezi fel sem nézve, miközben én szépen beletekerem a fekete leggingset a bőröndjébe.

– Miről? – kérdezem, és összehúdom az orrom. Brayden Elliot a jégtáncpartnerem. Tizennyolc éves, és ő és Elisa *kavartak* egy kicsit, amikor két évvel ezelőtt

elkezdtem vele korcsolyázni. Nem végződött jól. Na, nem mintha bármikor is jól végződött volna, ha Brayden lányokkal kezdett *kavarni*. Persze nem ismerem a pontos részleteket – és nem is akarok tudni semmit, köszönöm szépen –, de annyi biztos, hogy Brayden vetett véget a dolognak. Mindig ő az, aki véget vet a *dolgoknak*. Ennek ellenére a nővérem – aki valószínűleg bármelyik srácot megkaphatná, akit csak akar –, mintha sosem adta volna fel a reményt, hogy Brayden majd meggondolja magát.

Őszintén szólva, nem igazán értem. Brayden nagyon jó korcsolyapartner, menő srác és tagadhatatlanul szexi, de ha a *rosszfiú* mellett szerepelne kép a szótárban, aki ő virítana ott.

– Mondott rólam valamit?

– A reggeli edzés óta nem láttam. – Ez nem igazán válasz a kérdésre, de reménykedem, hogy nem veszi észre. Nem akarom megmondani neki, hogy Brayden nem mondott róla semmit, mert egyáltalán nem érdekli őt. – Nem kellene Braydennel törődnöd. Az olimpiára mész!

– Igen, és ha nem vetted volna észre, épp próbálom elterelni a figyelmemet arról, hogy az egész családnak hírnevének súlya az én vállamat nyomja. Tehát... mondott rólam valamit Brayden?

Ó, tehát észrevette, hogy elkerültem a válaszadást. Rendben, figyelemelterelés kell.

– Nem mondott semmit – sóhajtom. – Sadie Mortenson anyukája viszont sok szerencsét kíván.

Nagyon fontos információ.

Elisa szipog, és tovább görgeti a telefonját.

– Nem írta, hogy jön-e ma este vagy sem? Mondott valamit a buliról az edzésen?

– Azt mondta, be fog ugrani.

Amit nem teszek hozzá, hogy Brayden közölte, hogy majd azután próbál beugrani, hogy találkozott egy lánnyal, akivel most *kavar*. Ezt nem mondhatnám el úgy, hogy ne akadjon ki teljesen.

– De irtó keményen edzünk, lehet ma nincs kedve ki-mozdulni.

– Legalább azért beugorhatna, hogy sok szerencsét kívánjon. Basszus, az olimpiára megyek! – sóhajt fel mélyen, aztán eszébe jut, hogy pont erről akarja elterelni a figyelmét. – Nem bánod, hogy jégtáncra váltottál? Így még négy évig nincs esélyed kijutni.

Ez egy nagyon fontos kérdés, amire időről időre visszakanyarodunk.

– Nagyon jól tudod, hogy minden máshoz túl magas vagyok – mondom kiüresedetten, mint minden egyes alkalommal, ha valaki felhozta ezt a témát az elmúlt évtizedben.

Elisa felkapja a fejét a képernyőről.

– Mindegy. Ha ma este nem jön el, akkor mondd el neki, hogy...

Bármit is kellene elmondanom Braydennek, azt megszakítja az ajtó csapódása. A hűgunk, Maria rohan be, és olyan erősen vágja be az ajtót, hogy megremegnek a falak.

– Charlie borzalmas, elegem van belőle! – nyöszörgi, és Elisa mellé veti magát az üres helyre. Maria csak két évvel fiatalabb nálam, ami néha húsznak érződik. Charlie pedig nem más, mint Charles Monroe Junior, a korcsolyapartnere.

Páros műkorcsolyázók, ami épp annyira elfogadott – apa standardjai szerint –, mint az egyéni. A testvéreim

mind a ketten apa szőke haját és anya apró termetét örökölték, és ezzel együtt azon szilárd hitet is, hogy a jég-tánc nem sorolható be a korcsolyasportokba. Úgy fest, hogy a korcsolya csak akkor valódi sport, ha a levegőbe veted magad, miközben úgy forogsz, mint egy bűgőcsiga. De legalább a testvéreim beletörődtek abba, hogy én ezt választottam, főleg, hogy így nem kell egymás ellen versenyeznünk. Anya ezt nagyon szerette, mert így sosem kellett aggódnia azon, kinek is szurkoljon hangosabban. Nagyon jól tudta, hogyha mind a hárman a legjobb formánkat hozzuk, mindannyian arannyal térünk haza.

– Most mi történt? – kérdezi Elisa, ahogy Maria mellé kuporodik, és felém nézve színpadiasan forgatja a szemét. A nővérünknek általában nincs türelme végighallgatni a legfiatalabb húga aktuális kiakadásait, de úgy fest, most ez mégis megfelelő figyelemelterelésként szolgál.

– Csak az, hogy szexi és kedves, és... miért kell melegnek lennie?

– Tudom, hogy gáz – sóhajtja Elisa, és megszorongatja a kishúgunk vállát. – De egyébként lehet, hogy jobb is így. Ha a korcsolyapartnereddal összejöttök, az azért elég veszélyes is tud ám lenni. Annak sosincs jó vége, ugye Adriana?

Ledermedek. A gyomrom erősen összeszorul, és a levegő mintha izzana körülöttem. Elisa csak bámul rám, várja, hogy egyetértően bólogassak, és azt mondjam Mariának, hogy jobban jár, ha nem kavar a korcsolyapartnerével, mert ez tényleg jó tanács. Semmi burkolt célzás nincs a hangjában. Nem *róla* beszél. Talán nem is emlékszik, mennyire belezügtam, mielőtt még lelépett volna, mielőtt

még kényszerítettem volna arra, hogy elmenjen. Elisát ismerve bizonyára nem is emlékszik ebből semmire.

A Freddie O'Connell botrányomra, a korábbi korcsolyapartneremre, az ex-legjobb barátomra, és életem első szerelmére.

Két évvel ezelőtt nőttem ekkorát, és ő nem bírt lépést tartani velem. Tizenhat évesen semmi garancia nem volt arra, hogy elég magasra fog nőni ahhoz, hogy sikeres jég-táncpáros lehessünk, ezért döntenem kellett.

Életem legnehezebb választása volt, hogy Freddie-t elhagyva Brayden Elliot mellett tettem le a voksom.

Most Freddie az egyik legjobb barátnőmmel, Riley Monroe-val korcsolyázik, és elég sikeresek is. Még hozzá annyira, hogy ők is jönnek a junior világbajnokságra, és holnaptól kezdve itt fognak edzeni a Kellynchben.

Igyekszem nem gondolni erre, folyamatosan elterelem róla a figyelmemet, amióta apa közölte mindannyiunkkal, hogy nálunk fog edzeni a junior világbajnokság egész amerikai csapata. Nem akarok arra koncentrálni, hogy Freddie hamarosan megérkezik, és ugyanazon a pályán fogunk edzeni. A jégtánc világa apró, ezért nem mondhatnám, hogy eddig sikerült teljesen elkerülnöm, de már nem vagyunk barátok. Egy kezemen meg tudom számolni, hány szót váltottunk az utolsó közös edzésünk óta itt, a Kellynchben.

Az országos bajnokságon találkoztunk utoljára, amikor Braydennel leszorítottuk őket az első helyről. Akkor azt tette, amit elvártak: kezet fogott velem, és gratulált, amikor felléptem a pódiumra az érmemért. Még a szemembe sem nézett, amiért nem tudom hibáztatni.

– Mit gondolsz? – Maria kérdése szakítja félbe a gondolataimat. Csak másodpercek telhettek el, de gyorsan kiűzöm az emlékeket a fejemből, és csak rá figyelek.

Felveszek egy ruhát Elisa ágyáról, és tökéletes négyzetbe hajtom, majd beleteszem a nővérem bőröndjébe, aztán a kishúgom felé fordulok.

– Olyat érdemelsz, aki épp annyira veled akar lenni, mint te vele.

Maria egyet pislog, aztán még egyet, aztán könnyek gyűlnek a szeme sarkában, az arca pedig kipirul.

– De nem tudok mit tenni, annyira szeretem! – Felugrik a sarokülőről, és járkálni kezd a helyiségben.

Elisa is feláll egy olimpiai műkorcsolyázó kecsességével. Belenyúl a táskájába, és előveszi a ruhát, amit bele tettem.

– Tessék! – Maria kezébe adja. – Vedd fel ezt ma este! Én ma fehérben leszek, Adrianának pedig egy kéket választottam. Tökéletesen fogunk mutatni a képeken. Megcsinálom a hajadat, a sminkedet, és találni fogsz valakit, aki majd értékeli, milyen csodálatos is vagy!

Maria kirángatja Elisát a helyiségből, és egyenesen áthúzza a saját szobájába, egyedül hagyva engem a két majdnem teljesen üres bőrönddel. Körbenézek, és látom, hogy szerteszét hevernek a holmik, amelyekre holnap reggel már szüksége lesz. Felsőhajtok, és belekezek a pakolásba.